

27 Φεβρουαρίου

Μαθηταί

/ Ορθόδοξη π

Σε εκείνα τα εφηβικά και πρώτα νεανικά μου χρόνια,(σε σχέση με την σοβαρή ασθένεια της αδελφής του) και μέσα από την εμπειρία αυτή διαμορφώθηκε οριστικά και ο χριστιανισμός μου. **Πολύ απλά: ας πας σε όσες ακολουθίες θέλεις, ας λιώσεις στην νηστεία, ας μάθεις απέξω όλη την βίβλο, αν δεν κάνεις πράξη το Επείνασα γάρ, και edώκατέ μοι φαγείν, edίψησα, καιεποτίσατέ με, ξένος ήμην, και συνηγάγετέ ... ησθένησα, και επεσκέψασθέ με, εν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με... είσαι κύμβαλό που**

αλαλάζει.

Όποιος αναζητάει το ίχνος του Θεού σε αυτόν τον κόσμο, δεν θα το βρει παρά μόνο στο πρόσωπο των αρρώστων, των πεινασμένων, των φυλακισμένων, των ξένων. Αν δεν ακούει την κραυγή των πενήτων, την κραυγή της απελπισίας τους και της οργής τους, δεν έχει ακούσει ούτε τον Λόγο του Θεού.

Στο πρόσωπο τους μόνο θα δει Θεού πρόσωπο. Οι δογματικές συζητήσεις μου φαίνονται τόσο ενδιαφέρουσες όσο και οι ταξινομήσεις της εντομολογίας. Το πρόσωπο του Χριστού χάνεται μέσα στους δαιδάλους των δογματικών διακρίσεων περί ουσίας και υποστάσεως και αντιδόσεως και των ιδιωμάτων.

Όποιος έχει αγόγγυστα σκατοσκουπίσει άρρωστο είναι μείζων όλων των τιτάνων της θεολογίας.

Γνώρισα στην ζωή μου σπουδαίους ανθρώπους, συγγραφείς, φιλοσόφους, επιστήμονες, ορισμένοι- οι λιγότεροι- μου έγιναν συμπαθείς, περνάει καλά στην συντροφιά τους. Ξέρω να αξιολογώ τα έργα τους και να τα τιμώ όταν αξίζουν, η ηθική όμως εκτίμηση μου πηγαίνει μόνο, αποκλειστικά και μόνο, σε όσους στάθηκαν δίπλα σε βαριά και ανίατα αρρώστους και τους φρόντισαν δίχως γογγυσμό, με αγάπη και αφοσίωση. Μόνο αυτούς θεωρώ μαθητές του Χριστού.

του Σταύρου Ζουμπουλάκη

Από το βιβλίο του Ζουμπουλάκη, «Η αδελφή μου».

Πηγή: plibyos.blogspot.gr